# Amors condemnats a Vilanant i Sant Climent Sescebes

## Dos opuscles amb títol llatí conten idil·lis de religiosos: Videte, vigilate et orate i Ego sum qui pecavi

Isabel Guzman Ivars és llicenciada en Història per convicció i escriptora per devoció. Publica articles d'opinió sobre temes actuals i assumptes atemporals, amb estil directe, de lectura àgil, salpebrats d'humor, i amb la mesura justa de malabarismes literaris per tal que la seva llegida sigui una experiència gratificant.

Pel que fa als llibres, va debutar amb Bocins de pell, l'aplec de relats sobre emocions i passions que ostenta el rècord de presentacions a la comarca, amb actes a cinquanta-vuit municipis de l'Alt Empordà, fet que va comportar que en una setmana arribés a celebrar sis esdeveniments.

La casualitat fa que els autors es trobin amb objectes que els inspiren una creació literària. Així va succeir en un passeig per Vilanant, quan la Isabel i en Daco —el seu marit— varen clissar que l'edifici de l'antiga rectoria estava en obres per esdevenir la futura seu de l'ajuntament. En un dels balcons i posada de forma vertical, destacava la llinda amb una calavera gravada, d'estil naïf, acompanyada de la inscripció Videte, vigilate et orate, locució llatina que significa Mira, vigila i resa. L'afirmació alerta dels perills que amenacen l'existència humana i de les temptacions que pateixen fins i tot els ministres del Senyor.

La calavera de l'antiga rectoria de Vilanant. / Josep Maria Dacosta

En paraules d'Isabel Guzman: "Escolto un consell d'amiga i decideixo visitar Vilanant. El poble, dibuixat al bell mig de la Garriga, llueix envoltat d'oliveres, parets de pedra seca i camps de cereals on fa niu l'esparver cendrós. Hi arribo just a l'hora del capvespre. La llum minva i un grapat de núvols juguen a empaitar-se per les teulades. (…) Darrere el camuflatge de les cortines, mil ulls m'espien. Decideixo marxar i posposar la visita per un altre dia. M'acomiado de Vilanant, però en girar la darrera cantonada descobreixo de sobte una façana estranya. Tallada a la pedra, una calavera em somriu burleta".

Ràpidament, es van posar en contacte amb l'alcaldessa, per proposar-li que es preservés aquesta calavera i la frase inscrita sota seu. La batllessa va respondre que tenien previst conservar-la i, a més, els explicà la rondalla popular sobre un capellà que va prenyar, matar i emparedar la majordona dins d'aquest immoble. Per acabar-ho de rematar, al cap d'un temps i en el transcurs de les obres, es van haver d'aturar els treballs perquè van aparèixer ossos humans sota l'escala.

L'escriptora Isabel Guzman. / Josep Maria Dacosta

Així, Isabel Guzman ja disposava del triangle per construir la llegenda: la calavera riallera, la rondalla local i la troballa d'ossos. Escriuria el conte que anava més enllà de les contalles que havien passat de generació en generació i tenien versions diferents. En 2024, es va publicar l'opuscle Videte, vigilate et orate, amb il·lustracions de Leo Beard i maquetació de Júlia Beard. Va veure la llum en una convocatòria multitudinària amb els padrins Narcís Bardalet i Tura Soler, a la taula presidencial,

acompanyats de la gosseta Berta, que també té protagonisme en aquest relat. En la presentació, tan festiva com un bateig, van participar els actors Marc Sala i Mameda Pérez, que van encarnar l'escena del crim al davant de l'antiga rectoria.

Els amors prohibits, reals o imaginaris, han omplert moltes pàgines de literatura i infinitat de partitures de música. Isabel Guzman ha triat Sant Climent Sescebes per al segon títol de la sèrie d'enamoraments impossibles: "En temps antics, quan els dracs s'amagaven entre les muntanyes de l'Albera i l'udol del vent portava les veus de bruixes i cavallers, quan el món encara era jove i els homes de bé temien les ombres dels boscos, hi havia un petit poble, ancorat a la serra de l'Albera, un veïnat de gent humil, banyat suaument per la riera de l'Anyet. S'estenia magnífic, envoltat de vinyes i oliveres com submergit en un mar de color maragda. Els seus habitants vivien feliços, mentre la tramuntana dibuixava arrauxada el caràcter dels seus dies".

Isabel Guzman ha fabulat que un monjo, fill de Sant Climent, va fer els vots a Sant Pere de Roda per ingressar en aquella comunitat monàstica, però, ai las!, va caure en la temptació del desig i va incomplir el seu vot de castedat. En conseqüència, l'abat l'infligí un càstig inexorable: "El teu cos no pertany al servei diví, sinó a la terra mateixa. Tu i la teva ànima seran pedra. Per ton desig carnal seràs roca muda i freda fins a la fi dels segles". Aquest fet li suggerí el títol del relat: Ego sum qui pecavi (Jo soc el que va pecar), llegenda il·lustrada per Anna Domínguez Ballart.

Notícies relacionades

La ruta megalítica de Sant Climent és la més recomanable per iniciar-se en el coneixement de l'arqueologia prehistòrica de l'Albera i cap de Creus, per la facilitat d'accés i la comoditat del passeig. El passavolant gaudirà del dolmen de la Gutina i tot seguit arribarà al menhir de la Murtra, protagonista del conte d'Isabel Guzman. Un cop serà en aquesta pedra dreta, potser amb la imaginació o suggestió escoltarà el lament del monjo petrificat: "La roca de granit s'alça ferma com una llança cap al firmament i els vilatans la coneixen com a menhir de la Murtra o pedra Gentil. Cert que alguns pastors comenten que les nits de lluna plena la pedra exhala un gemec profund, com si l'ànima del monjo busqués alliberar-se del càstig i demanés clemència al cel. És el sospir glaçat d'un frare condemnat".

Subscriu-te per seguir llegint

*Font de l'article: https://www.emporda.info/comarca/2026/11/22/amors-condemnats-vilanant-sant-climent-136699222.html*